

inde i sin Stue fandt han Doktoren selv, der sad ved Bordet og sagde Goddag uden at rejse sig.

„Jeg har ventet paa dig . . . Jeg maa vide, hvordan det forholder sig. Anerkender du „Folkebladet“s Referat af din Udtalelse igaar? Jeg tænker naturligvis paa de Ord om mig og min Virksomhed, som Bladet paastaar er autentiske?“

Præsten, der havde været meget bleg, da han kom ind, stillede sig hen ved sin Pult.

„Du maa forandre din Tone, Povl, dersom vi to skal tale sammen. Naar du har læst Referatet, saa veed du, at de Ord, du taler om, blev mig aftvungne. Hvad selve mit Standpunkt angaar, saa kan det jo ikke overraske dig. Dertil har vi for ofte talt om det, der skiller os.“

„Med andre Ord: I et Øjeblik som dette, hvor man fra alle Sider har rottet sig sammen imod mig, har du ikke betænkt dig paa at gøre min Stilling endnu vanskeligere ved at erklære dig for fuldt ud enig med mine Angribere!“

„Du tager fejl, Povl! Betænkt mig har jeg, og det endogsaa længe. Men jeg har Hensyn at tage, som du ikke kan . . . eller ikke vil forstaa.“

„Jeg veed det! Men vær du glad, at jeg ikke kender den Slags højere Hensyn, der tvinger mig til at handle mod min naturlige Følelse. For ellers kunde jeg maaske rykke ud med en Mod-Erklæring, der vakte Opsigt og slog dig ned.“

„Skal det være en Trusel?“

„En Advarsel skal det være! Du kan let tage flere Ulykker paa din Samvittighed, end den kan bære. Hvorfor blandede du dig f. Eks. i min Affære med Grosserer Søholm forleden? Tilfældigt har jeg hørt derom. Hr. Søholm skal have fortalt til mange Mennesker, at du ligefrem gik i Forbøn for mig. Det har jeg ikke anmodet dig om; men jeg er naturligvis gaaet ud fra, at du har troet at handle til mit Bedste. Ikke sandt, Johannes? Du kan med Haanden paa Hjertet forsikre, at du ikke har haft andre Bevæggrunde?“

„Du ser paa mig, som om du tvivlede. Og paa en vis Maade